

A HISZTIS

Legtöbbször azt hisszük, hogy csak kislányról lehet szó e tünettel kapcsolatban, pedig emlékeimben kutatva ugyanannyi fiú képe tűnik elém, mint lányé! Talán a későbbiekben a nemi szerepek fokozottabb elvárásakor, iskolás korban válik ez inkább lányos jelenséggé, amikor a kortárs fiúk előtt szégyen már egy fiúnak így viselkedni, míg a lányoktól nehezen megtűrt, de mégis elfogadott „harci eszköz”. A kép egységes: áll egy vörös fejű gyerek valahol, szeme szorosra zárva, szája tágra nyitva, teste megfeszül, és torka szakadtából ordít,...(Esetleg toppant néhányszor a lábával, bele-belerüg a legközelebbi falba, ajtóba. Nem ritkán ledobja magát a földre, s ott teszi ugyanezt.) Könnyekről szó sincs, csak ez az ordítás... Lassan fárad bele, nagyon lassan. Csendesül, majd résnyire nyitott szemmel szemüvege fölött ránk les, esetleg csak egyik szemével: „na mi van már?” S ha ilyenkor véletlenül összevillan a szemünk - már folytatja is, újult erővel szorítja össze szemét, feszíti testét, és ordít, ordít, ordít, visít, ordít...és bírja, nagyon-nagyon bírja! No mi nem! Először vigasztaljuk. Nem hat. Aztán szidjuk. Hat, - még jobban ordít! Aztán ott hagyjuk - had ordítson, majd elfárad és abbahagyja! De nem fárad, mi viszont igen! Már az első hangra csomóba ugrott a gyomrunk - istenem, kezdődik!!! - ez mostanra már kösziklává csontosodott, az agyunk atomjaira esett, a szemünk előtt szikrák szaladgálnak: vérnyomásunk szétvetné a vérnyomásmérőt! Istenem, add hogy én bírjam tovább!!
Hogyan alakul ki ez a torz magatartás? Szinte mindegy már, bár nyilvánvaló: valahol, valaki, szégyellte, hogy az ő gyereke hangosan zokogjon valamiért, szégyellt

köszívűnek mutatkozni, „csak most az egyszer” inkább megvette..., odaadta..., megengedte...azt az átkozott valamit, ami nem ért annyit, hogy... Ezzel aztán elszabadult a pokol, mert aztán még egyszer megtörtént, majd újra és újra, és egyszer csak már nem lehet vele elmenni egy kirakat előtt, nem lehet bemenni az ABC-be, senki nem tudja elűzni a TV elől (akár éjfélig is nézi!) és igenis elveszi, megeszi, felveszi, arra megy, megkapja azt, amit ő akar, nem szólhat bele lassan senki a dolgaiba! De hát dönthet egy 3-6 éves az élete fontos kérdéseiben? Lehet az övé a felelősség? Persze, hogy nem - és megint érezzük ezt a szörnyű belső űrt, amit a tehetetlenség kelt bennünk! Szégyelljük is persze magunkat, hiszen mégiscsak mi vagyunk a nagy, okos felnőttek!

Sokan esküsznek ilyenkor egy pohár hideg víz mindenhatóerejére, mások egy-egy jól irányzott nyaklevesben, WC-be, fürdőszobába, gyerekszobába zárásban hisznek, stb... stb... Néha egész rémtörténetekről lehet tudomást szerezni. Ezek persze hozhatnak pillanatnyi eredményt, de aztán kis idő múlva kezdődik is előlről, csak már a sötétől is fél, nem lehet percig sem egyedül hagyni, vagy örök víziszony alakul ki benne...Egyre kiállhatatlanabb, egyre több a baj vele, sehova nem lehet együtt menni, állandó a cirkusz!

Egy dolog tűnik tartósan hatásosnak - persze csak hosszú időn át, nagyon tudatosan alkalmazva! Ez pedig a hiszti teljes figyelmen kívül hagyása!! Számomra a legkibírhatatlanabb tünet, egyszerűen megőrülök a visító gyerek hangjától és látványától, de hát végtére is csak nagyobb színésznő vagyok, alaposabb és hosszabb időre kiterjedő képzettséggel - hát görcsbe szorult gyomorral is teljesen úgy kezelem, mintha semmi probléma nem lenne,

mélységes megértéssel észlelem, hogy neki most éppen hisztiznie kell. Mindvégig fontosnak tartom, hogy ne tegyek úgy, mintha észre sem venném, mintha nem hallanám! (úgyis tudja, hogy ez nem létezik, ez csak praktika!) De igenis úgy teszek mintha ez engem egyáltalán nem zavarna!! Néha a lehető legkedvesebb, legnyugodtabb modoromban tüntetőleg meg is kérem: „Nem akarlak zavarni, ordíts nyugodtan, csak légy szíves állj kicsit arrébb, mert itt most festeni szeretnénk!” - kedvesen, de határozottan még odébb is tolom, minden durvaság nélkül (hisz magától nem fog mozdulni!) Kis plusz „aljasság” tőlünk: ilyenkor olyasmibe kezdeni, amiről tudjuk, hogy nagyon szereti csinálni! Esetleg nekiállni valami nagyon vonzó, viszonylag ritkán művelt tevékenységnek: például gyümölcssaláta készítésbe kezdeni. Persze, hogy az ő figyelve is elterelhető! De csak akkor, ha a gyanú árnyéka sem vetődhet ránk, hogy ez lenne a szándékunk! Véletlenül se hívjuk se szóval, se tekintettel, ne is pillantsunk felé, mintha nagy jó dolgunkban teljesen ki is ment volna a fejünkből az ő jelenléte! Persze, először még jobban fog ordítani - most már végképp fel ne idegesedjünk, ez már a győzelmünk jele! Azért ordít, hogy vegyük már észre, akarjuk már odacsalni! De mi nagyon élvezzük, amit csinálunk a többi gyerekekkel együtt, és ő nem is hiányzik senkinek, és megeshet az, hogy ő nem is kap majd belőle...?? Csendesedik, les a szemüveg fölött, először csak résnyire, majd egyre elkerekedőbb szemmel, a lila szín vörösbe, majd rózsaszínbe megy át, a visítás hüppögéssé szelídül, az ököl kienged, a test elernyed, áll, és figyel. Talán kicsit próbálkozik újra visítani, de ebben már nincs meggyőződés, ez már csak gyenge utánzat - ő is érzi, hát abba is hagyja. Tanácstalan: nem hívnak, észre sem vesznek, nem hiányzom senkinek? ... De nem

is mondták, hogy nem mehetek oda! Lép egyet,... kicsit közelebb jön, majd egyszer csak ott van közöttünk, ő is kér egy kést!

FIGYELEM! Semmi szemrehányás - még pillantással sem! - semmi elemzés, miszerint „na látod, ugye...”, semmi lelki masszázs, de: konstatáljuk, hogy befogadtuk, hogy valami megszűnt! (Megint csak: véletlenül se érezze azt, úgy teszünk mintha nem vettük volna észre, hogyan üvöltött eddig!) Nagyon kedvesen, de lehetőleg minél természetesebben rá szoktam kérdezni: „Minden rendben, kész. nem kell már visítanod?” - „Nem.” - „Rendben, menj, mosakodj meg, aztán gyere, addig vigyázok a székedre!”

Lássunk csodát, a mosdóból egy teljesen megváltozott, normális, hétköznapi óvodás jön vissza, ül le közénk, és már nevet, és társalog, és részt vesz, mintha tényleg nem történt volna semmi! (Ez a vég az, ami a számomra teljesen megdöbbenő, ez a viszonylag hirtelen átmenet - ez teszi világossá, hogy a visítás végére már a gyerek maga is elvesztette a fonalat, már nem is nagyon tudja, miért is kezdett bele, az elsődleges cél már elveszett a távoli homályban - hiszen azóta már fél óra, vagy még több is eltelt! Már csak nem lehetett abbahagyni, folytatni kellett - a mi kedvünkért, mert már nem is tudja mit, de mi nem engedjük, nem adtuk oda, nem csináltuk...) Csendesen, nyugodtan tevékenykedik a többiek között, kicsit csendesebb, kicsit lassúbb, mint rendesen, néha esetleg ásít is egyet-egyed - **ISZONYATOSAN KIFÁRADT!!!**